

Уманців-Вінтоняк Жанна

Мамо... пробач...

Пробач мені мамо, за біль ту велику,
За сльози, за смуток, за горе й печаль.
Так швидко й незнано у ранньому віці
Пішов я назавжди в незвідану даль.

Життя обірвалось так швидко й неждано,
А свічка та долі потухла за мить.
Завдав тобі горе й болючу ту рану,
Від болю і втрати твоє серце щемить.

Мамину рану і біль не замінить,
Ніщо не замінить те горе в душі,
Моя ти дитино, мій сину єдиний,
Навіщо й за що завдав горя мені.

Я серце б своє тобі би віддала,
Щоб билося далі у грудях твоїх,
Життєва та свічка щоби не згасала,
Ні вчора, ні нині, ніколи-повік...

Незагоїма серцю рана

Пробач мені мамо, не дожив я до Паски,
На воскресіння до церкви не йду.
Хотів би галунку в кобіль я покласти,
На жаль, моя мамо, цього не зроблю....

Хотів би почути, як дзвони задзвонять
Христа прославляти, що він є, й воскрес.
Свяченої паски разом скуштувати,
На жаль, не зроблю, й не побачу я це...

Можливо, як знав би, що так скоро загину,
Не рвався б додому іти на війну,
Я занадто люблю цю свою Україну.
За неї, й за вас всіх, загинув в бою...

Мамо моя, ти мене ще чекаєш...
Що знову побачиш, як в житті, ще такий...
Я знаю що в серці надію ще маєш,
А може, мій сину, ти ще живий...?

Мамо моя, як хотів я ще жити,
І покласти край цій проклятій війні...
Не можу ніяк собі цього простити,
Що завдав я тобі у душі важкий біль.

А я так хотів, щоб мене ти зустріла
У теплих обіймах, так, як проводжала,
Не знав, моя мамо, що обійми останні,
Та і ти, моя рідна, цього не знала.

Під серцем носила, і щастя чекала,
Щоб я народився, здоровим, міцним.
Тепер би життя у заміну віддала б,
Лишень повернувся б додому живим.

Я так би хотів ще тебе пригорнути,
І сказати: що кінець цій проклятій війні.
Дитинства хвилини назад не вернути,
Вже не обняти тебе, на жаль, ні.

Усе що в житті на землі цій я маю
Віддав би за те, щоб вас всіх обійняти,
Неповторну усмішку і рідні обійми,
Бути живим й повернусь до хати.

Моя мамо, скарб мій найдорожчий,
Ти все найцінніше, в житті моїм є,
Пробач, моя рідна, за сльози, і горе,
І що в чорну хусту одягнув я тебе.

Не знаю, як маєш ти з цим змиритись.
І жити надалі, впродовж у житті,
Хоча з важким горем прийшлося зустрітись,
Ти мене не розлюбиш, я знаю, що ні.

Живи, моя мамо, ти маєш для кого.
Сестричку свою залишив я тобі,
Простіть мені всі, кому завдав горя,
Бо загинув в бою, в тій проклятій війні.

Не хотів я принести це горе й страждання.
З війни повернутись я мріяв живим.
Не судилось мені від дружини кохання.
Та батьком не стану для дітей я своїх.

Багато синів є навіки загиблих
Таких молодих і молодших, як я.
Довічні герої своєї країни
Навіки й назавжди віддали життя.

* * *

Горе мамі везуть, грузом 200.
Чорну хустку одягне вона.
Зацвіла у саду моїм вишня.
В серці біль, а надворі весна.

Не сумуй і не плач, моя мамо,
Не рви душу від горя свою,
І дощем або сірим туманом
Уночі уві сні я прийду.

Зазеленені гори Карпати.
Та душа почорнівша за мить,
Звідки, сину, тебе виглядати,
Серце зранене горем болить.

А на дворі так сонечко світить,
Шпак співа свою пісню в саду,
Не плач, мамо моя найрідніша.
Я приніс чорну хустку й сльозу.

Ти чекала, що додому повернусь
В перемозі і щасливий такий,
На жаль, мрії й життя обірвались,
Тільки в серці твоїм я живий.

Пригорни мене, мамо, сьогодні,
Бо останні хвилини з тобою,
Бо іду я до Бога у вічність.
Обійми тебе горем й журбою.

Ти пишайся тепер, моя мамо,
Народила героя ти, сина,
Моя рідна домівка й оселя –
Грiб високий й сира домовина.

А коли зацвіте знову вишня
І шпачок у сад наш завітає,
Пам'ятай ти, моя рідна мамо,
Шпак від мене для тебе співає.

Не сумуй і не плач, найрідніша.
Серце горе і біль розриває,
Ти гордися, що я став героєм,
В мирнім небі ще сонце засяє.